

Het Heerlijke Hatén

Toen Hendrik Wijermars, een van de Nederlandse denkers van de vroege Verlichting, zijn “Ingebeelde Chaos”, in 1710 publiceerde, veroorzaakte dat een golf van verontwaardiging binnen de kringen van het kerkelijk gezag. In zijn boek ontkende Wijermars iedere bovennatuurlijke oorzaak en beweerde dat de natuurwetten voldeden om de schepping en al het overige te verklaren. De kerk beschouwde zulke ideeën als een regelrechte belediging en ondermijning van de goede orde en gezonde moraal. Wijermars zou zijn ideeën duur betalen. Hij werd door de Synode van Zuid Holland veroordeeld tot 15 jaar opsluiting in het Rasphuis, zonder ooit pen of papier te mogen aanraken. Het werd zijn dood.

De woorden van Theo van Gogh werden ook vaak als beledigend ervaren, en dat werd onlangs ook zijn dood. Alleen was het dit keer niet de gevestigde orde maar een buitenstaander die zijn doodsvonnis voltrok: Mohammed B., een Marokkaan. En dat was heerlijk. Want eindelijk werd de hoop ingelost die destijds schuil ging achter de vrees toen Pim Fortuyn was vermoord en iedereen riep: ‘het zal toch geen allochtoon zijn geweest.’ Een hoop die Fortuyn nota bene zelf had gegeven. De hoop namelijk om heerlijk te mogen haten. De hoop om geen fascist te blijken als je de allochtoon verachtte, maar gewoon een moderne en Verlichte Nederlander. Enkele dagen na de moord op Theo van Gogh likte het vuur van de heerlijke haat met haar begerige tong de muren van moskeeën en ging de droom van de multiculturele samenleving in rook op.

Op de crematieplechtigheid van Theo van Gogh sprak zijn moeder de woorden: “en laat geen multiculti-werker of psycholoog ons vertellen dat we niet mogen haten.” Tegen zoveel onderbuik is geen enkel intelligent commentaar opgewassen. Sjoerd de Jong (NRC, 10-11-04) kan nog zo haarfijn uitleggen dat het islamitische terrorisme zich lang en breed heeft losgezongen van de traditionele islam en niet representatief is voor de meeste moslims... men zal het niet zien. Men ziet alleen maar één grote dreigende zich uitbreidende familie van hoofddoekjes en lange baarden. Paul Scheffer (NRC, 06-11-04) mag de moslimgemeenschap nog zo dwingend oproepen naar buiten te treden, om zich te profileren en te onderscheiden van de radicalen... men zal het niet horen. Men hoort alleen maar gebrekkig Nederlands en ‘Allah akbar’. Alle pogingen om de redelijkheid te zoeken, zullen bezwijken onder het gewicht van de stereotypering. Iedere nuancering zal zelfs als regententretoriek van de verderfelijke Linkse Kerk worden verstaan. Nee, het is wel duidelijk, op 2 november is er een nieuwe Jood opgestaan en het is de Islamiet gebleken. We willen van ze af. Ga maar in Marokko bidden, en vergeet je geit niet.

Wat men zoal verwerpelijk vindt aan de linkse kerk en de islam kwam samen in Mohammed B.. Een Marokkaan die met makkelijk verkregen uitkering en toegewezen woning de luxe werd geboden om zich op kosten van de staat door koranteksten te laten benevelen tot een radicaal extremisme dat zijn weerga nog niet kende op vaderlandse bodem. Zo’n beeld laat zich niet door verzoenende taal van onze politieke leiders ondermijnen. Nog

afgezien van het beeld an sich, schuilt er ook een sociologische realiteit achter die veel te massief is om met woorden te breken. Marokkaanse en Turkse vaders die alleen de weg naar de fabriek of uitkeringsinstantie, het theehuis en de moskee kennen. Moeders die altijd thuis zijn en in de keuken staan, en schotelantennes waarmee enkel naar de eigen televisie wordt gekeken. Wat ze hun kinderen aan socialisatie kunnen bieden is de Koran, ramadan, en hoofddoekjes, maar niet de nieuwsgierigheid om te leren en de urgentie om te presteren. Het gaat dan ook vaak fout met die kinderen: laag- of ongeschoold, werkloos, drugsverslaafd, crimineel. Samen met pappa en mamma een grote onaangepaste groep, een onderklasse. Stel deze groep tegenover een autochtone bevolking die massaal dweept met de dood van André Hazes, de Tokkies als hun nieuwe nationale troeteldiertjes omarmt, 'De Bauers' het beste televisieprogramma van 2004 vindt en Pim Fortuyn als de grootste Nederlander aller tijden kiest, en je begrijpt dat er een vruchtbare bodem voor de haat is. Pim Fortuyn zaaide, Mohammed B. oogstte.

Natuurlijk haatte Mohammed B. ook. Alleen was dat geen heerlijk haten, maar heilig haten. Zijn haat was religieus. Zijn religie had zijn hart niet warm en menselijk gemaakt, maar verhit en vergiftigd, zijn geest niet omvattend en vergevend, maar dogmatisch en onverbiddelijk. Het afvallige vrije Westen moest een prijs betalen voor haar ongeloof en het vermoorden van zijn geloofsbroeders in Irak en Afghanistan. Op dinsdagmorgen 2 november voltrok Mohammed B., de apostel van Allah, als ridder van de dood, met engelen in zijn hoofd die lachend de Koran zongen, het wraakoffer en vermoordde Theo van Gogh met een pistool en drie slagersmessen. Het was afschuwelijk. En toch kent zijn haat ook romantiek. Want het is een bezielde haat, gedreven door krachtige visioenen en grote gevoelens. Zijn haat is als het ware door Sturm und Drang geïnspireerd, en dat is toch veel mooier dan de platte haat van het zelfingenomen volk.

Maar het maakt niet uit welke haat het mooist is, want haar gelaat blijft evengoed grimmig. En wordt steeds grimmiger. Bij ieder brandje in kerk of moskee, bij ieder racistisch opstootje, en ook bij ieder ongeletterd berberbruidje dat hier te lande haar vijfde zoontje in vier jaar baart, groeit haar kracht om ons tegen elkaar op te hitsen. Wat kunnen we doen? De meeste van ons dansen alleen maar mee op de golven van demografie en economie. Vaak denken we te leiden, maar meestal volgen we slechts, gedirigeerd door de waan van de dag en de hype van het moment. Er zijn wel kansen om de dans te ontspringen. Bijvoorbeeld wanneer we lelijk oordelen over moslims en inzien dat we worden verleid door de haat, en dan ons best doen om de hoop of het goede te zoeken. Alleen, armzalige zondaar die ik ben, wil ik sinds 2 november niet meer zoeken. Ik ben in de ban van haar gelaat geraakt.

Mohammed Zuiderland 22 november '04